

Књига пророка Данила – број сто педесет и један

Симболика Храма: Откривање тајни божанске и људске повезаности

Jeff Pippenger

2024-03-22

Два штапа се састављају да постану један храм. Број четрдесет шест јесте симбол храма, и управо четрдесет шест година раздваја ропство северног царства од ропства јужног царства. Када је у време свршетка 1798. године довршено гажење светиње и војске, четрдесет шест година саставља два штапа у један храм. Од 723. пре н. е. до 677. пре н. е. храм је био разорен и погажен. Године 1798. гажење је престало и до 1844. године храм је био подигнут. Тамо је требало да постану један народ, с једним царем, и да престану да греше за вечност. То је био план, али је побуна 1863. године одложила план до 2001. године.

Павле поистовећује цркву са телом, а Христа са главом, и Павле употребљава тело као симбол плоти. Плот и тело су за Павла заменљиви појмови.

Јер ако живите по телу, помрећете; а ако Духом умртвљујете дела тела, живећете.
Римљанима 8:13.

Образац људског храма заснован је на обрасцу Божјег храма. Тело, које је Црква, одговара телу у храму појединца. У храму појединца, ум је глава, а тело је тело.

Јер смо удови тела његова, од меса његова и од костију његових. Зато ће човек оставити оца свога и матер, и прилепиће се жени својој, и биће двоје једно тело. Тајна је ово велика; а ја говорим за Христа и за цркву. Ефесцима 5:30–32.

Храм који је Јован требало да измери, када је оглашавање седмог анђела означило почетак дела довршавања тајне Божје, био је Божји храм; али је човеков храм створен по обличју Божјег храма. Они су заменљиви симболи. Мојсије је био на гори четрдесет и шест дана када му је показан образац који је требало да употреби при подизању земаљске скиније. Тај образац је био узет из небеског храма.

Христос је био небески храм, јављен у телу, и Он представља образац људског храма, јер су људи створени по Његовом обличју. Из тог разлога, образац људског храма представљен је са четрдесет шест хромозома.

Храмови су пророчки међусобно заменљиви. Стога, храм који је Јовану било речено да измери састојао се само од два одељења, без дворишта. Прво одељење представља људски храм, цркву (невесту), народ, тело, које је пут. Друго одељење представља божански храм, младожењу, цара, главу, која је ум. Обећање вечног завета, које се у последњим данима испуњава за сто четрдесет и четири хиљаде, приказано је двама штаповима у тридесет седмом поглављу Језекиља. Приказано је Јовановим храмом, који се састоји од два

одељења. Приказано је Павловим одређеним дефиницијама тајне Христа у вернику, наде славе.

Дело запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде јесте дело трајног сједињавања Божанства са човечанством. То дело се извршава за време оглашавања Седме Трубе. Тај спој је у Светом писму представљен, ред по ред, на различите начине. Дело оправдања и посвећења јесу богословски изрази за то дело. Оправдање је дело Христа као наше Замена, а дело посвећења је дело Христа као нашег Узора. Оправдање представља наше право на небо, а посвећење представља нашу подобност за небо. Оба та дела вернику се доносе присуством Светога Духа. То дело је представљено као писање Божјег закона у срца и умове оних који су примљени у вечни завет.

„Ум“ представља одељење у храму у којем пребива глава. Ум је оно што се назива вишом природом, насупрот телу, које је нижа природа. Ум је представљен нашим мислима, а тело је представљено нашим осећањима.

„Многи доживљавају непотребну несрећу. Они одвраћају своје мисли од Исуса и сувише их усредсређују на себе. Преувеличавају мале тешкоће и говоре обесхрабрујуће речи. Криви су за велики грех непотребног јадања над Божјим промислом. За све што имамо и што јесмо, дужни смо Богу. Он нам је дао способности које су, у извесној мери, сличне онима које и сам поседује; и треба усрдно да радимо на развијању тих способности, не да бисмо удовољили себи и узвисили себе, него да бисмо прославили Њега.“

„Не треба да допустимо да се наш ум поколеба у оданости Богу. Кроз Христа можемо и треба да будемо срећни, и треба да стекнемо навике самосавладавања. Чак и мисли морају бити доведене у покорност вољи Божјој, а осећања под власт разума и вере. Наша машта није нам дата да јој буде допуштено да необуздано дивља и иде својим путем, без икаквог настојања око обуздавања и дисциплине. Ако су мисли погрешне, осећања ће бити погрешна; а мисли и осећања заједно сачињавају морални карактер. Када одлучимо да се од нас, као хришћана, не захтева да обуздавамо своје мисли и осећања, долазимо под утицај злих анђела и призивамо њихово присуство и њихову власт. Ако се препустимо својим утисцима и допустимо својим мислима да теку каналом подозрења, сумње и јадиковања, бићемо несрећни, а наш живот ће се показати као неуспео.“ Review and Herald, April 21, 1885.

Мисли и осећања заједно сачињавају морални карактер. Наш карактер састоји се од ниже и више природе; ум је виша природа, и ако су мисли ума посвећене, и наша осећања биће посвећена. То је стога што је ум виша, управљачка природа од ове две природе које сачињавају наше човештво. „Силе“, које су замишљене као део нашег бића, „у извесној мери“ су „сличне онима које“ Христос „поседује“, јер смо створени по Његовом облику, и ми „треба усрдно да настојимо да развијемо“ те „силе“.

Силе које су део више природе, односно ума људског бића, јесу расуђивање, памћење, савест, а нарочито воља.

„Многи се распитују: ‘Како да предам себе Богу?’ Желите да Му се предате, али сте слаби у моралној снази, у ропству сумње и под влашћу навика свога грешног живота. Ваша обећања и одлуке су као уже од песка. Не можете управљати својим мислима, својим побудама, својим осећањима. Сазнање о вашим погаженим обећањима и изневереним заветима слаби ваше поверење у сопствену искреност и наводи вас да осећате да вас Бог не може примити; али не морате очајавати. Оно што треба да разумете јесте права снага воље. То је владајућа сила у човековој природи, сила одлучивања, или избора. Све зависи од правилног деловања воље. Силу избора Бог је дао људима; на њима је да је употребе. Не можете променити своје срце, не можете сами од себе Богу предати његова осећања; али можете изабрати да Му служите. Можете Му предати своју вољу; тада ће Он деловати у вама да хоћете и чините по Његовом благовољењу. Тако ће ваша целокупна природа бити доведена под власт Христовог Духа; ваша осећања биће усредсређена на Њега, ваше мисли биће у складу с Њим.

„Жеље за добротом и светошћу исправне су докле год досежу; али ако се ту зауставите, неће ништа користити. Многи ће бити изгубљени док се надају и желе да буду хришћани. Они не долазе до тачке предаје воље Богу. Они сада не бирају да буду хришћани.

„Правилним упражњавањем воље може се извршити потпуна промена у вашем животу. Предајући своју вољу Христу, ступате у савез са силом која је изнад свих поглаварстава и власти. Имаћете снагу одозго да вас одржи постојанима, и тако ћете, кроз стално предавање Богу, бити оспособљени да живите новим животом, управо животом вере.”
Пут Христу, 47, 48.

Сила воље је „управљачка сила“ у човековој природи, а управитељ се налази у одељењу људског храма које је повезано „са силом која је изнад свих поглаварстава и власти“. Место у људском храму где се збива сједињење Божанства са човештвом јесте тврђава душе. Сваки човек има тврђаву, и њу заузима или Христос, или Христов највећи непријатељ.

„Када Христос преузме посед над тврђавом душе, људски оруђај постаје једно с Њим. А онај који је једно с Христом, одржавајући своје јединство, устоличујући Га у срцу и покорављујући се Његовим заповестима, безбедан је од замки нечастивог. Сједињен с Христом, он присваја себи Христове благодати и посвећује снагу, делотворност и моћ Господу у придобијању душа за Њега. Сарадњом са Спаситељем он постаје оруђе посредством којег Бог делује. Тада, када Сотона дође и настоји да преузме посед над душом, налази да га је Христос учинио јачим од јакога наоружаног.” Review and Herald, December 12, 1899.

Тврђава душе јесу срце и ум човека. Обећање новог завета указује на три основна обећања за верника. Њему је обећано да ће имати земљу у којој ће живети, као што је Едемски врт био за Адама и Еву, што је заузврат представљало обећану земљу у Његовом завету са древним Израиљем, што је опет представљало духовну славну земљу за духовни Израиљ, а све то троје пружа сведочанство, ред по ред, о обећању нове земље за оне који побеђују као што је Он победио.

Када су Адам и Ева сагрешили, били су „расејани“ из Едемског врта на „седам времена“, а тек након седам миленијума земља бива обновљена и Едемски врт поново успостављен. Расејање древног Израиља на „седам времена“ било је предобличено расејањем Адама и Еве. Савез обећава земљу за настањивање, и то је било обећање обновљеног Едема. Гажење светилишта и војске представља поступно појачавање греха унутар људске породице које је отпочело Адамовим грехом.

Друга два обећања завета јесу да ће верни примити ново тело и нови ум, управо Христов ум. Тело је плот, нижа природа, а у односу према Христу оно је црква. Ум је виша природа; то је оно што сестра Вајт означава као „тврђаву душе“. Павле јасно учи да примамо Христов ум у тренутку када прихватимо захтеве јеванђеља, када бивамо оправдани. Он такође учи да ново и прослављено тело не примамо све до Другог доласка.

Ево, казујем вам тајну: Нећемо сви уснути, али ћемо се сви изменити, уједанпут, у трен ока, о последњој труби; јер ће затрубити, и мртви ће васкрснути нераспадљиви, а ми ћемо се изменити. Јер ово распадљиво треба да се обуче у нераспадљивост, и ово смртно треба да се обуче у бесмртност. А кад се ово распадљиво обуче у нераспадљивост, и ово смртно обуче у бесмртност, онда ће се збити она реч што је написана: Смрт је прогутана победом. Где ти је, смрти, жалац? Где ти је, гробе, победа? Жалац је смрти грех, а сила је греха закон. 1. Коринћанима 15:51–56.

Учење за које Јован каже да оне који верују таквим варљивим учењима означава као антихриста, тврди да Христос никада није примио тело које је било подложно последицама греха које су, почев од Адамовог греха, почеле да погађају људски род.

И сваки дух који не признаје да је Исус Христос дошао у телу, није од Бога; и то је дух антихриста, за који сте чули да ће доћи, и већ је сада у свету. 1. Јованова 4:3.

Вино Вавилона (антихриста), које учи о „Безгрешном зачећу“, тврди да је Марија учињена савршеном, као што су били Адам и Ева пре греха, како би рођење Исуса било засновано на зачећу божанства (Светога Духа) са савршеном људском природом (Маријом). Лажна доктрина о Безгрешном зачећу не односи се на то када је Исус зачет у Маријиној утроби, него на то како је Марија зачета са савршенством Адама и Еве. Тврдити да је тело које је Христос узео на Себе када је дошао да искупи човека било безгрешно тело, које није садржало последице наслеђа, јесте учење антихриста.

Јер су многи варалице ушли у свет, који не исповедају да је Исус Христос дошао у телу. Такав је варалица и антихрист. 2. Јованова 1:7.

Када је Христос васкрснуо, надахнуће пажљиво истиче да је тада имао прослављено тело. Његово васкрсење представљало је васкрсење праведних о Другом доласку, и управо тада примамо заветно обећање новог тела.

„Дошло је време да Христос узиђе на престо Свога Оца. Као божански Победник, спремао се да се са трофејима победе врати на небеске дворове. Пре Своје смрти изјавио је Своме Оцу: ‘Ја Те прославих на земљи; посао сврших који си Ми дао да радим.’ Јован

17:4. После Свога васкрсења задржао се на земљи извесно време, да би се Његови ученици навикли на Њега у Његовом васкрслем и прослављеном телу. Сада је био спреман за растајак. Потврдио је чињеницу да је Он живи Спаситељ. Његовим ученицима више није било потребно да Га повезују са гробом. Могли су мислити о Њему као о прослављеном пред небеским свемиром.“ Чежња векова, 829.

Заветно обећање о земљи у којој ће се обитавати испуњава се на обновљеној земљи, када Едем буде васпостављен и када се оконча „седам времена“ (седам хиљада година) расејања човечанства првога Адама. Заветно обећање о новом и прослављеном телу дарује се о Другом доласку, у тренућу ока.

„Priča o Vitlejemu neiscrpna je tema. U njoj je skrivena ‘dubina bogatstva i mudrosti i znanja Božjega.’ Rimljanima 11:33. Divimo se Spasiteljevoj žrtvi što je zamenio presto nebeski jaslama, i zajedništvo anđela koji Mu se klanjaju životinjama u štali. Ljudska oholost i samodovoljnost stoje ukorene u Njegovom prisustvu. Pa ipak, to je bio tek početak Njegovog čudsnog poniženja. Bilo bi gotovo beskrajno poniženje za Sina Božjeg da uzme ljudsku prirodu čak i onda kada je Adam stajao u svojoj nevinosti u Edemu. Ali Isus je prihvatio ljudsku prirodu kada je rod bio oslabljen četirima hiljadama godina greha. Kao i svako Adamovo dete, prihvatio je posledice delovanja velikog zakona nasleđa. Kakve su te posledice bile, pokazuje istorija Njegovih zemaljskih predaka. Došao je s takvim nasleđem da deli naše tuge i iskušenja i da nam pruži primer bezgrešnog života.” Čežnja vekova, 48.

Када човек испуни услове јеванђеља, он тада и тамо прима нов ум, управо ум Христов, али тело, или, како га Павле такође назива, плот, бива промењено о Другом доласку. Нижа природа, која се састоји од осећања, не бива уклоњена при обраћењу. Та осећања, која чине један део моралног карактера, остају до Другог доласка. Та осећања представљају емоционални систем, који је повезан са хормонским системом. Она представљају чула која су повезана са нервним системом. Сви елементи човекове ниже природе који се сматрају осећањима деле се у две основне категорије. Једна врста осећања јесу склоности које смо наследили од својих предака, а друге врсте осећања јесу неговане склоности које смо развили сопственим изборима.

Неке наслеђене склоности једноставно су део људског устројства, а неке врсте наслеђених склоности усмерене су ка злу. Стечене врсте осећања јесу оно што успостављамо сопственим изборима, а наслеђене склоности преносе се „великим законом наслеђа“.

Исус је „примио човечанску природу када је људски род био ослабљен четири хиљаде година греха. Као и свако Адамово дете, прихватио је последице деловања великог закона наслеђа. Какве су те последице биле, показује историја Његових земаљских предака. Дошао је са таквим наслеђем да би узео удела у нашим жалостима и искушењима, и да би нам дао пример безгрешног живота.“ Са последицама четири хиљаде година деловања великог закона наслеђа, Исус је увек држао те склоности у покорности упражњавањем своје воље, и ниједном није узео учешћа у неговању било каквих грешних осећања.

Да је Исус узео људско тело какво су представљали Адам и Ева пре него што су сагрешили, а да није прихватио последице слабљења човечанства до којих је дошло током више од четири хиљаде година изопачавања, тада Он не би пружио Пример како свако дете Божје може да победи.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

„Многи гледају на овај sukob између Hrista i Sotone као на нешто што нема naročitog значаја за њихов сопствени живот; и за њих он има мало занимљивости. Али у области svakог ljudskog srca ова борба се понавља. Нико никада не напушта redove зла да би stupio у службу Boga а да не naiđe на Sotonine napade. Mamci kojima се Hristos odupirao bili су они kojima се и нама тако teško odupreti. Они су на Njega navaljivali utoliko većom silinom koliko је Njegov karakter uzvišeniji од našega. Pod страшним teretom greha sveta који је počivao на Njemu, Hristos је izdržao probu у pogledu apetita, у pogledu ljubavi prema свету и у pogledu one ljubavi prema razmetanju која води у drskost. То су била iskušenja која су savladala Adama и Evu, и која тако lako savlađuju и нас.”

„Сотона је указивао на Адамов грех као на доказ да је Божји закон неправедан и да му се не може бити послушан. У нашој људској природи, Христос је требало да искупи Адамов неуспех. Али када је Адама напао кушач, на њему још није било ниједне последице греха. Стајао је у снази савршеног човештва, поседујући пуно крепости ума и тела. Био је окружен славом Едема и свакодневно је заједнички с небеским бићима. Са Исусом није било тако када је ушао у пустињу да се суочи са Сотonom. Током четири хиљаде година људски род је опадао у телесној снази, у умној моћи и у моралној вредности; а Христос је узео на Себе слабости изрођеног човечанства. Само је тако могао избавити човека из најнижих дубина његовог понижења.

„Многи тврде да је било немогуће да Христос буде савладан искушењем. Тада Он не би могао бити постављен у Адамов положај; не би могао задобити победу коју Адам није успео да задобије. Ако ми у било ком смислу имамо тежи сукоб него што га је имао Христос, онда нам Он не би могао притећи у помоћ. Али је наш Спаситељ узео на себе људску природу, са свим њеним слабостима. Узео је природу човека, са могућношћу да подлегне искушењу. Ми немамо ништа да поднесемо што Он није претрпео.”

„Код Христа, као и код светог пара у Едему, апетит је био основ првог великог искушења. Управо тамо где је започела пропаст, мора отпочети дело нашег искупљења. Као што је Адам пао попуштањем апетиту, тако Христос мора победити одрицањем апетита. „И пошто је постио четрдесет дана и четрдесет ноћи, најзад огладне. И приступивши к Њему кушач, рече: Ако си Син Божји, реци да ово камење постане хлеб. А Он одговори и рече: Писано је: Не живи човек о самом хлебу, него о свакој речи која излази из уста Божјих.“

„Од времена Адама па до Христовог времена, попуштање себи увећавало је силу прохтева и страсти, све док оне нису готово задобиле неограничену власт. Тако су људи постали понижени и болесни, и сами од себе било им је немогуће да победе. У човекову корист, Христос је победио подневши најтежу пробу. Ради нас, Он је испољио

самосавладавање јаче од глади или смрти. И у овој првој победи били су садржани и други исходи који улазе у све наше сукобе са силама таме.“ Чежња векова, 117.